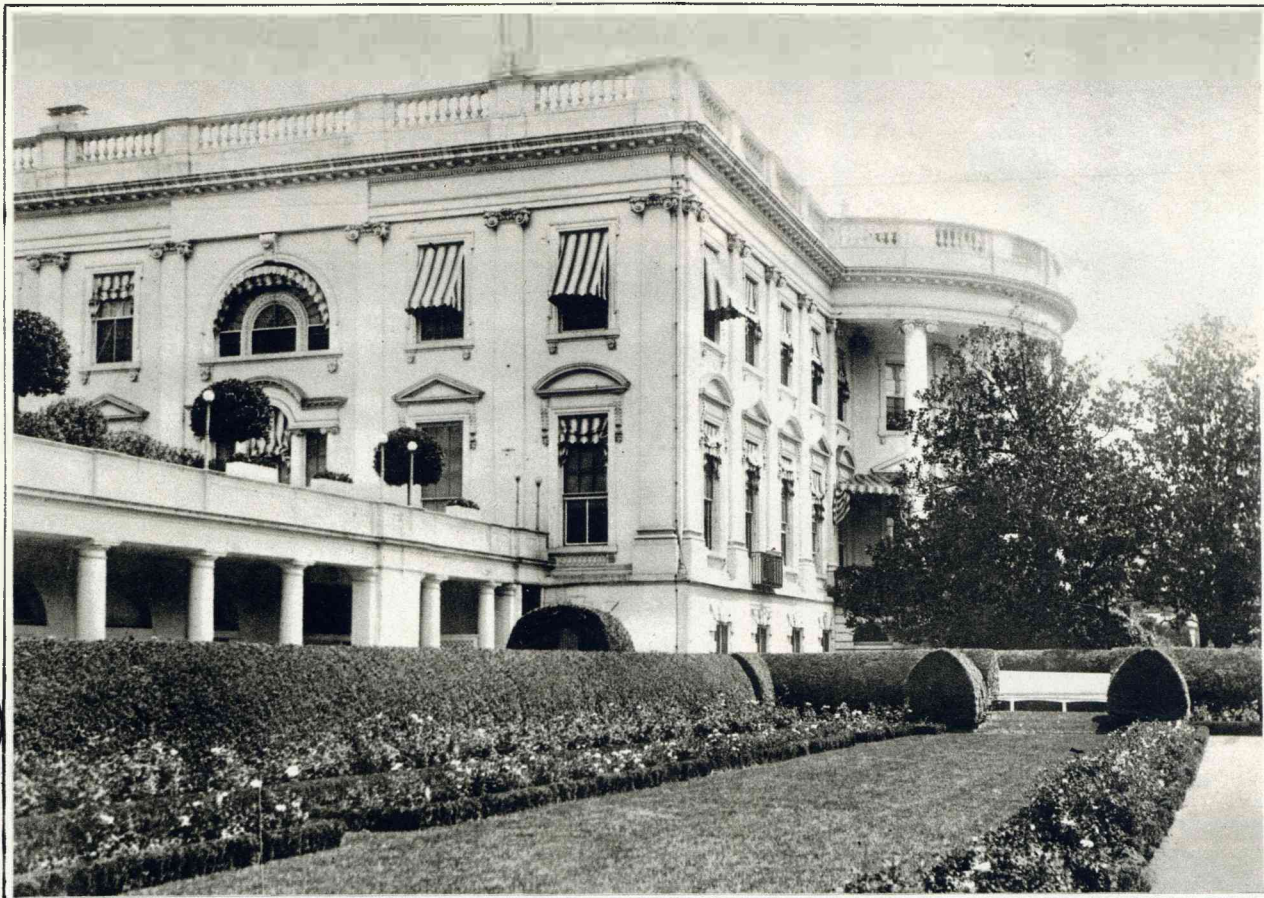

HET WITTE HUIS, de
ambtswoning van den Presi-
dent der Vereenigde Staten.

De Eerste vrouw VAN HET AMERIKAANSCH VOLK

door
MARY ROBERTS RINEHART

De algemeene Amerikaansche voorstelling van de Eerste Dame der Vereenigde Staten houdt in, dat zij in onbeschrijfelijk weelderigen staat leeft, in een huis als een paleis, haar tijd doorbrengt met zich voor te bereiden om deel te nemen aan schitterende amusemenen, waarop zij de grootste en hoogste personen van de wereld leert kennen, zoo nu en dan zelfs een Koninklijke Hoogheid, en dat zij in het algemeen zorgt voor de uiterlijkheden van het Witte Huis, terwijl de President het werk doet.

Dit is alles waar, tot op zekere hoogte. Hetgeen niet zoo algemeen bekend is, is, dat, wanneer wij onze presidenten kiezen, wij tevens hunne vrouwen voor den openbaren dienst bestemmen.

Eens zei een presidentsvrouw tot mij: „Ik ben ziek en ga wat rusten. Maar morgen moet ik mijn betrekking weer waarnemen.”

Zij was overwerkt, geen ongewoon verschijnsel. Deze „betrekking” heeft de eerste vrouw van President Wilson ten grave gebracht, zij verwoestte de gezondheid van mevrouw Taft, en zij speelde ongetwijfeld een groote rol bij het overlijden van mevrouw Harding, wier langdurige ziekte in het Witte Huis bekend genoeg is.

Mevrouw Hoover echter zal er niet onder bezwijken; lichamelijk, geestelijk en wat haar temperament betreft, is zij buitengewoon geschikt voor haar nieuwe plichten.

Zij is gezond, sterk, kalm. Haar geestelijke activiteit verraaft zich nooit door zenuwachtige gebaren. Zij bezit een evenwichtige natuur en is nooit gekunsteld in haar optreden. Bovendien spreekt zij verschillende vreemde talen, wat een groot voordeel is. Maar haar beste en kostbaarste hoedanigheid is haar vlugheid van geest, haar voortdurende belangstelling. De menschen vermoeien haar niet.

En dat is van essentieel belang, want de betrekking van de Eerste Dame van Amerika bestaat juist in den omgang met menschen. Deze omringen haar steeds, zelfs in het Witte Huis, zij bewaren de tradities en de precedenten, geschapen door vroegere Eerste Dames. Zij verdringen zich ten getale van honderden iederen dag in de hallen van het gebouw van de Uitvoerende Macht en

worden alleen uit de kamers gehouden door koorden, welke voor de openstaande deuren zijn gespannen. Zij vullen de officieele recepties, zij zenden kaarten, waarin zij om een onderhoud verzoeken, en zij schrijven duizenden brieven, zoodat de dagelijks inkomende post behandeld moet worden door een particulieren secretaris met een staf van assistenten.

Menschen zijn er steeds. Iedereen heeft er wat te vragen. De lange rij gasten op een officieele receptie van het Witte Huis verwachten, dat de President hun tenminste de hand reikt, maar van de Eerste Dame verwachten zij meer. Dit kan bestaan in een glimlach, maar eigenlijk hoopt iedereen op een paar vriendelijke woorden.

Men kan deze menschen niet ontvluchten. Wij Amerikanen gevoelen zooveel sympathie voor onze Eerste Dames, dat wij daaraan ook uitdrukking willen geven. Zij behooren ons toe, en wij houden van haar. Wij reikhalzen er naar ze te zien, te weten, hoe zij er uitzien, wat zij zeggen, hoe zij zich kleeden. Wij willen er achter komen op welke manier zij leven, wat zij dagelijks doen, hoe zij haar positie opvatten.

De Eerste Dame heeft twee bepaalde functies te vervullen. Ten eerste moet zij het huis van de uitvoerende Macht („het huis van den President” staat op zilvermerken) dirigeren. Voorts heeft zij haar officieele verantwoordelijkheden. Dit gedeelte van hare plichten heeft een reusachtigen omvang aangenomen. Daartoe behoort het ontvangen op groote schaal, de correspondentie, het begeleiden van den president bij feitelijk alle feestelijke gelegenheden, het ontvangen van particuliere bezoeken op vastgestelde tijden, het leenen van haar naam aan philanthropische instellingen en het patroniseeren daarvan, waar het mogelijk is. Bij allerlei gelegenheden wordt zij gefotografeerd of wordt er een portret van haar geschilderd. Haar dag moet ingedeeld zijn als die van den President; bovendien moet zij nog zorgen voor een kleeding, waarover het vrouwelijk deel van de Amerikaansche bevolking beschrijvingen wil lezen, zij moet op haar bediendenpersoneel het toezicht houden, tijd voor haar familie vinden, en zich op de hoogte van de politiek stellen — maar op dat gebied nooit ingrijpen! Zij moet eenige beweging nemen, van dichtbij gevolgd door een agent van de geheime politie, regelmatig ter kerke gaan, en klaar staan om, dikwijls zonder voorafgaande waarschuwing, aan de lunch of aan het diner eeregasten te ontvangen, die de President meebrengt.